

kerhed siges noget derom paa nærværende Tidspunkt, men efter de Meddelelser, der har været fremme i Dagspressen, synes det at være Tilfældet. Man kan vel i og for sig ikke sige, at denne Nedgang kommer uventet; saaledes som Forholdene ligger, maa man gaa ud fra, at ogsaa Ligningsmyndighederne har imødeset disse Resultater af Ansættelserne af Indkomst og Formue, men jeg tror at turde sige, at man neppe nok har ventet saa stor en Nedgang som den, der faktisk har vist sig. Paa Landet, i Landdistrikterne og Sognekommunerne, har Hovedaarsagerne til Nedgangen ganske sikkert været det med Kronestigningen følgende Fald i Produktpriserne i Forbindelse med den overordentlig skadelige Epidemi, Mund- og Klovesygen, der har grasseret i en Række af Landets Kommuner. Jeg vil dog ogsaa gøre opmærksom paa, at den tyngende Prioritetsbyrde, Rentebyrden, som naturligvis i særlig Grad vil komme til at virke netop nu, da Kronen er gaaet op i Pari, har sin Andel i Resultatet. Følgen af alt dette er blevet, at en Række, særlig større, Jordbrugere i Landdistrikterne ved Opgivelsen af Indtægt og Formue er mødt frem med ingen eller med meget lave Indkomster. I Bykommunerne, som i særlig Grad lider under Arbejdsløsheden og dens Følger, og hvor en stor Del af Arbejderbefolkningen er berøvet Hovedparten af sin Skatteevne, har denne Befolkningens reducerede Købekraft naturligvis indvirket paa de forskellige Erhvervs Skatteevne, og samtidig hermed har Forsøgene paa at imødegaa Krisens og Arbejdsløshedens værste Følger for Købstadkommunernes Vedkommende lagt sig hindrende i Vejen for en effektiv Nedskæring af de kommunale Udgifter.

Det har da ogsaa vist sig, at skønt man i Kommunalraadene naturligvis ved Udarbejdelsen af Budgetterne for 1927—28 har bestræbt sig for at nedskære Udgifterne, hvor det har været muligt, har Resultaterne som Regel været meget kummerlige. En Række af disse kommunale Udgifter er som bekendt lovfæstede, de er saaledes paa Forhaand unddraget en skønmæssig Reduktion, og det er vel i øvrigt meget tvivlsomt, om nogen Kommunalbestyrelse vilde have povet at røre synderligt ved disse Udgifter til Aldersrente, til Enkebørnsunderstøttelse, til Invalidere o. s. v., selv om Muligheden derfor havde været til Stede. Det maa nemlig anses for at være hævet over enhver Tvivl, at selv om en Nedskæring af disse Udgifter vilde have medført en Nedgang for visse Konti, vilde de have medført en tilsvarende Op-

gang paa andre Konti. Jeg tænker særlig her paa Fattigudgifterne, paa Hjælpekassekontoen o. s. v., og enhver Kommunalpolitiker ved jo, at det vilde have været en for Kommunerne meget tvivlsom Fordel, man herved vilde have opnaaet. Udgifterne til Forrentning og Amortisering af Gæld ligger ligeledes faste, dem kan man ikke røre ved ved Udarbejdelsen og Bearbejdelsen af Budgettet, og selv om der meget vel paa andre Konti kan finde og har fundet en Nedskæring Sted — jeg tænker her særlig paa Udgifter til Gader og Veje og visse andre Konti —, kan det paa ingen Maade overraske, at der i de fleste Kommuner under disse Omstændigheder kun har fundet en meget ringe Nedgang Sted i det Skattebeløb, som til Dækning af Udgifterne skal udskrives for Skatteaaret 1927—28, sammenholdt med Udskrivningen for indeværende Skatteaar.

Andre Omstændigheder har ogsaa medvirket og vil ogsaa medvirke til at vanskeliggøre denne Skatteligning. Jeg tænker her bl. a. paa den stigende Tilbøjelighed, der i de senere Aar har kunnet spores i vore Amtsraad til ved Hjælp af § 50 i Landkommunalloven at vælte større Dele af Amtsskatterne over paa Sognekommunerne, hvor de efter at være fordelt i Overensstemmelse med de gældende Skattevedtægter naturligvis øger Skattetrykket, ogsaa hvad de personlige Skatter angaar. Medens denne Udskrivning i Skatteaaret 1920—21 udgjorde 9,1 pCt. af de amtskommunale Ejendomsskatter, steg den for 1922—23 til 20,7 pCt. og for 1923—24 til 24,4 pCt. Jeg er ikke i Besiddelse af de endelige Tal for de sidste Aar, men paa Grundlag af Oplysninger, jeg har indhentet, kan man med Sikkerhed sige, at denne Udvikling er fortsat og rimeligvis ogsaa vil blive fortsat i det kommende Skatteaar. Dertil kommer endvidere, at de nye Skattevedtægter, som i Henhold til Loven om kommunale Ejendomsskatter, som Rigsdagen vedtog i Fjor, har skullet udarbejdes for Perioden 1927—31, har medført, at man i en Række Landkommuner har forsøgt og ogsaa har opnaaet en Forskydning af Skattegrundlaget til Fordel for de faste Ejendomme og til Ugunst for den personlige Beskatning. Naar man nu tager i Betragtning, at denne Forskydning af Skattegrundlaget finder Sted, samtidig med at Skatte- og Ligningsprocenten som Følge af Nedgang i den skattepligtige Indkomst gaar i Vejret, vil ganske uvægerligt Skattetrykket paa de tilbageværende Indtægter blive meget føleligt, saa meget mere som det kommer til at hvile